

DG

Den už se chýlil ke konci. Lord Henry se připravoval na svoje velké vystoupení. Uvědomoval si, že je nervózní, ale nedával to na sobě znát. Bude jen mluvit – to přece umí dobře.

Vzpomínal na jeho podobu v den, kdy se poprvé potkali, na podobu Doriana Graye. Mladičký, krásný elegán. Jeho blondáté vlasy dokonalé délky na skoro dospělé hlavě mu dovolovaly částečně zakrýt pocit studu otisklý v jeho karamelově hnědých očích. Na růžově rozkvetlých tvářích však už stud neschoval. Nos, který byl roztomilý jak nos nevinátka, se pyšně rozkládal přesně uprostřed jeho oválného obličejce. Rty, od kterých se malicherná slova mladého pána vzdouvala s lehkostí, byly srdíčkově vykrojené. Nikdy se nestaly úplně plnými, přesto tak působily díky višňově červené barvě. Důlek na vyvarované bradě vypadal trošku jako na přerostlém děcku. Krk neměl ani krátký ani dlouhý, jen plynně přecházející v mužná ramena. Zbytek středně vysokého těla si mohl Henry jen domýšlet, protože jej zakrýval královsky modrý kabátek s pozlacenými cvočky. Nedlouhé nohy měl oblečené v kalhotách stejné barvy. Boty byly vyrobené z prvotřídní hnědé kůže.

Krásný, nádherný, neposkvrněný... Tak si lord Wotton Doriana pamatoval. A musel uznat, že si tyto tělesné ctnosti Dorian udržel až do posledních chvil svého života.

„Mládí je jediný cenný majetek, co máme,“ začal Henry na shromáždění, které se sešlo, aby se naposledy rozloučilo s Dorianem Grayem. „Všichni jsme Doriana znali. Ten něco o mládí věděl.“ Chvilí se zastavil, aby se podíval, jestli trocha černého humoru přišla směšná i někomu jinému než jemu samotnému. „Když jsem Doriana poznal, byl mladý. A teď nemyslím vzhledově, ale názorově. Ten ubohý hoch o světě nic nevěděl, a přesto se považoval za vševědoucího. To já jsem mu ten svět ukázal,“ vznešený lord se neodmlčel, když pár posluchačů uraženě nebo zděšeně zalapalo po dechu. „Stal se tím, kým byl jen kvůli mně. Kdo byl Dorian Gray? Ani já dnes přesně nevím. Byl to překrásný ďábel, který sváděl k neřestem, které mu byly v pozdějším věku tak vlastní, mladé nevinné lidi, skoro děti? Byl to mrzutý stařec sbírající cenné cetky? Byl to laskavý názorově pestrý a oblíbený host večeří ve vyšší společnosti? Byl tak zářivě nevinný, jak napovídal jeho vzhled? Nebo to byl člověk uvězněn v dokonalém těle v nedokonalém světě, člověk, který nikdy nevěděl, co chce? Nešťastnou láskou zlomený mladík? Psychopat zahleděný jen do sebe? Nevím, to rozhodněte vy. Já vím jen jedno, byl krásný, ať už to dnes znamená cokoli.“ Lord Henry se lehce uklonil před zaraženým publikem a odešel.

Svůj jediný vzácný psychologický exemplář už pozorovat nemohl.

Adéla Petřeková 1.A